

До Київського апеляційного адміністративного суду

Апелянт: позивач Олійник Дмитро Вячеславович,

Відповідач: Київська міська державна адміністрація,
(код ЄДРПОУ 00022527),
вул. Хрещатик, 36, м. Київ, 01044,
засіб зв'язку –тел. 2541450,
електронна пошта: portal@kmv.gov.ua

**Третя особа: Комунальне підприємство «Головний
інформаційно - обчислювальний центр»,**
(код ЄДРПОУ 04013755),
вул. Космічна, 12-а, м. Київ, 02192,
засіб зв'язку –тел. 2388005,
електронна пошта: info@gioc-kmda.kiev.ua

Третя особа: Блащук Володимир Юрійович,

**на постанову Окружного адміністративного суду м. Києва
від 28 січня 2011 р. у справі 2а-11889/10/2670 (суддя Векуа Н. Г.)**

АПЕЛЯЦІЙНА СКАРГА.

Оскаржуваною постановою Окружного адміністративного суду м. Києва від 28 січня 2011 р., яка продовжила серію незаконних ухвал по цій справі, у позові відмовлено. У повному обсязі зазначена постанова складена 03 лютого 2011 р. (застосовано ч. 3 ст. 160 КАС), отримана мною того ж дня, а тому строк на її оскарження, відповідно до ч. 2 ст. 186 КАС, ч. 1 ст. 103 КАС відраховується з 04 лютого 2011 р. і строки на апеляційне оскарження мною не пропущені.

Оскаржувана постанова, як і передуючі їй ухвали, є наочним прикладом крайнього прояву правового невігластва, абсолютної неспроможності і небажання суду вникати у сутність позову і специфічну сферу інформаційних відносин, встановлювати обставини справи і правовідносини сторін, які з цих обставин впливають. Доводи позову суддею Векуа Н. Г. тупо проігноровані з посиланням на відсутність доказів як таких. З боку суду відверто і умисно проігноровані норми матеріального права, які підлягали застосуванню до правовідносин сторін. Оскаржуваною постановою не виконано завдань адміністративного судочинства, порушено принцип законності і взагалі не вирішений власне публічно-правовий спір між мною і відповідачем КМДА. Тому оскаржувана постанова підлягає скасуванню з наступних підстав.

Текст постанови є рясним цитуванням тексту оскаржуваного розпорядження відповідача (далі РКМДА № 478 від 15.04.1997 р.), витягів зі Статуту третьої особи КП ГІОЦ і витягів із господарських договорів між КП ГІОЦ і КП «Липкижилосервіс». Для придання

вигляду обґрунтованості відмови у позові все це словоблуддя присмачене посиланням на декілька норм матеріального права: ст. 24 ЖК УРСР (житлово-експлуатаційні організації), ст. 3 Закону «Про житлово-комунальні послуги» (щодо предмету цього законодавчого акту і суб'єктів у цій сфері), ст. ст. 19, 20 цього ж Закону (тут судом процитовані положення щодо учасників договірних відносин і зобов'язань споживачів). Однак зазначені положення не мають відношення до власне предмету спору і суті позовних вимог, хоча порушення мого немайнового права відбувається саме у сфері, яка має бути врегульованою Законом «Про житлово-комунальні послуги». Це підтверджується висновком самого суду про те, що між мною і третьою особою КП ГІОЦ не існує жодних правовідносин, оскільки остання не є ані виконавцем, ані виробником житлово-комунальних послуг. Правильно це встановивши, суд однак проігнорував і уникнув встановлення важливої обставини з подальшою правовою оцінкою тому факту, що КП ГІОЦ, не будучи суб'єктом правовідносин у житлово-комунальній сфері, врегульованої спеціальним законом, друкує «Рахунки про сплату житлово-комунальних послуг» (а. с. 13, 14, 29, 181), в яких крім моїх персональних даних зазначені банківські реквізити саме КП ГІОЦ, а не балансоутримувача будинку КП «Липкижитлосервіс», якому в подальшому ці «рахунки» нібито передаються. Так, у зазначених «рахунках» вказані банківські реквізити розподільчого рахунку 2603000018106 в ПАТ КБ «Хрещатик», МФО 300670 і коду ЄДРПОУ 04013755, який належить КП ГІОЦ (а. с. 107), в той час як КП «Липкижитлосервіс» має код ЄДРПОУ 05756837 та інші реквізити, на які мною фактично і сплачуються гроші за житлово-комунальні послуги (а. с. 52, 53). Підтвердження цьому факту міститься у листі КП «Липкижитлосервіс» від 30.12.2010 р. (а. с. 185). При цьому за текстом цього листа № О-133/6 прямо стверджується, що так зване «розщеплення платежів» КП ГІОЦ виконується по тарифах і нормах, затверджених Управлінням з питань цінової політики КМДА і на підставі оскаржуваного РКМДА № 478 від 15.04.1997 р., яке видано за наслідками експерименту, проведеного згідно РКМДА № 80 від 27.01.1997 р. у Дарницькому, Ватутінському, Харківському районах м. Києва.

Рішенням Солом'янського райсуду м. Києва по справі № 2-91-1/06 від 21.02.2006 р., на яке я посилався у своїх поясненнях, встановлено, що «рахунки» на користь КП ГІОЦ є недійсними і такими, що не підлягають оплаті, оскільки КП ГІОЦ не є виконавцем послуг для населення, а тому не може бути кредитором у борговому зобов'язанні (статті 512, 516, 517 ЦК України).

У цій частині судом було порушено принцип адміністративного судочинства – офіційне з'ясування всіх обставин у справі (ст. 9 КАС), тобто мети і підстав друкування цих «рахунків». Враховуючи, що порушення свого особистого немайнового права я обґрунтовував крім існування баз даних КП ГІОЦ у тому числі існуванням саме цих «рахунків», це призвело до необґрунтованого і незаконного рішення.

Для такого з'ясування потрібно відновити певну хронологію подій у часі, який минув з моменту видання оскаржуваного розпорядження.

Відповідач КМДА у контексті видання і судового оскарження РКМДА № 478 від 15.04.1997 р. (з передуючим йому РКМДА № 80 від 27.01.1997 р.) є місцевим органом виконавчої влади, оскільки станом на 27.01.1997 р. - 15.04.1997 р. не був виконавчим органом Київської міської ради. Київрада вперше створила такий виконавчий орган своїм рішенням № 161/262 від 11.03.1999 р. «Про виконавчий орган Київської міської ради».

Відповідно до постанови Кабінету Міністрів України № 1548 від 25.12.1996 р. право встановлювати тарифи на житлово-комунальні послуги дійсно було делеговано Київській міській державній адміністрації (п. 16). Але такі повноваження КМДА мала до прийняття постанови Кабінету Міністрів України від 11.05.2005 р. № 342, якою внесено зміни до постанови № 1548 від 25.12.1996 р. та пункт 16 визнано таким, що втратив чинність.

12.06.1997 р. (незабаром після видання оскаржуваного РКМДА № 478 від 15.04.1997 р.) набирає чинності Закон «Про місцеве самоврядування в Україні», ст. 28 якого встановлено компетенцію і повноваження цих органів щодо встановлення тарифів на житлово-комунальні послуги.

14.10.2003 р. набирає чинності Закон «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», пунктами 7, 9 Прикінцевих положень якого регуляторні органи зобов'язано протягом року з дня набрання чинності цим Законом переглянути свої регуляторні акти та привести їх у відповідність з вимогами статті 4 цього Закону. А ст. 4 вказаного Закону визначені такі принципи державної регуляторної політики, до яких зокрема віднесена прозорість (доведення прийнятих регуляторних актів до відома фізичних та юридичних осіб, інформування громадськості про здійснення регуляторної діяльності).

Представником відповідача КМДА надані пояснення і відповідь (технічний запис 28.01.2011 р.), що оскаржуване РКМДА № 478 від 15.04.1997 р. не було оприлюднене, тобто не опубліковано взагалі: як після його видання, так і протягом року після набрання чинності Законом «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності».

У той же час ст. 57 Конституції кожному гарантується право знати свої права і обов'язки. Закони та інші нормативно-правові акти, що визначають права і обов'язки громадян, мають бути доведені до відома населення у порядку, встановленому законом. Закони та інші нормативно-правові акти, що визначають права і обов'язки громадян, не доведені до відома населення у порядку, встановленому законом, є нечинними.

Ніякої правової оцінки поясненням відповідача КМДА (щодо відсутності оприлюднення оскаржуваного РКМДА № 478 від 15.04.1997 р.) судом надано не було. Відповідно судом не зроблено ніяких висновків щодо того, а чи є оскаржуване розпорядження взагалі чинним, відповідно до наведених положень Конституції, законів та нормативно-правових актів.

Указом Президента України від 03 жовтня 1992 р. № 493/92 «Про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади» визначено порядок набрання чинності нормативно-правовими актами, які видаються міністерствами, іншими органами виконавчої влади, до яких віднесені місцеві державні адміністрації, і відповідно до якого вказані нормативно-правові акти набувають чинності через 10 днів після їх реєстрації, якщо в них не встановлено пізнішого строку надання їм чинності.

Положення про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств, інших органів виконавчої влади, органів господарського управління та контролю, що зачіпають права, свободи й інтереси громадян або мають міжвідомчий характер, затверджено постановою Кабміну № 731 від 28 грудня 1992 р., якою зокрема зобов'язано відповідача КМДА не допускати випадків направлення на виконання нормативно-правових актів, що не пройшли державну реєстрацію (п. 2 зі змінами, внесеними ПКМУ № 1440 від 28.10.2004 р.).

У цій частині жодної правової оцінки судом не надано також і тому факту, що оскаржуване РКМДА № 478 від 15.04.1997 р. було направлено на виконання без державної реєстрації органами юстиції, що вбачається з преамбули Договору № 294 від 02.01.2009 р. «Про надання послуг», укладеного між третьою особою КП ГІОЦ і «КП «Липкижитлосервіс» (а. с. 92-93). Договір між двома комунальними підприємствами укладений саме на виконання оскаржуваного РКМДА № 478 від 15.04.1997 р. (дізнався я про це у Дніпровському райсуді м. Києва при розгляді справи № 2-3386/1-10).

30.07.2004 р. набирає чинності Закон «Про житлово-комунальні послуги», ст. ст. 14, 31 якого визначені суб'єкти тарифоутворення (хто саме має право встановлювати,

затверджувати, погоджувати тарифи). Крім того, його ст. 19 імперативно встановлюється, що відносини між учасниками договірних відносин у сфері житлово-комунальних послуг здійснюються виключно на договірних засадах. Істотні умови договору чітко визначені ч. 1 ст. 26 цього ж Закону і до них зокрема віднесено: 4) порядок оплати за спожиті житлово-комунальні послуги; 5) порядок перерахунків розміру плати за житлово-комунальні послуги в разі їх ненадання або надання не в повному обсязі, зниження їх якості. Згідно ч. 2 ст. 19 Закону виконавець зобов'язаний підготувати та укласти із споживачем договір на надання житлово-комунальних послуг з визначенням відповідальності за дотримання умов його виконання згідно з Типовим договором.

Також пунктом 1 Прикінцевих положень вказаного Закону встановлюється, і на це слід звернути увагу, що договори про надання житлово-комунальних послуг, укладені до набрання чинності цим Законом, мають бути приведені у відповідність із ним до 1 січня 2006 року; договори, що не приведені у відповідність із цим Законом у зазначений строк, втрачають чинність.

Після цього, на виконання пункту 2 Прикінцевих положень Закону «Про житлово-комунальні послуги» КМУ були прийняті постанови № 560 від 12.07.2005 р. (яка втратила чинність на підставі ПКМУ № 529 від 20.05.2009 р.), № 630 від 21.07.2005 р., якими затверджені Типові договори, нормами яких у свою чергу передбачено, що плата за житлово-комунальні послуги може вноситися на єдиний розрахунковий рахунок.

Повертаючись назад слід звернути увагу, що своїм листом № 25-111/2065-6846 від 12.10.2000 р. «Про порядок відкриття та функціонування розподільчих рахунків» Департамент платіжних систем НБУ повідомив, що Кабінет Міністрів України прийняв постанову від 20 липня 2000 року № 1145 «Про нову редакцію пункту 11 постанови Кабінету Міністрів України від 15 квітня 1999 р. № 594», на виконання якої Держбуд України, Мінекономіки України, Мінпаливенерго України та НАК «Нафтогаз України» затвердили своїм наказом від 08.09.2000 № 192/195/396/274 «Порядок розподілу виручки, що надходить на рахунки комунальних підприємств теплоенергетики, водопостачання і водовідведення, міського електротранспорту» (зареєстрований в Мін'юсті України 02.10.2000 за № 676/4897). Відповідно до пункту 2 зазначеного Порядку підприємства комунальної теплоенергетики, водопостачання і водовідведення, міського електротранспорту відкривають в установах банків на балансовому рахунку № 2603 розподільчі рахунки для зарахування на них від усіх категорій споживачів плати за теплову енергію та послуги для подальших розрахунків за спожиті енергоносії. Пунктом 6 згаданого Наказу № 192/195/396/274 від 08.09.2000 р. вказано режим перерахування коштів для зазначених підприємств, а пунктом 7 указаний порядок розрахунків за енергоносії вводиться в дію рішенням Уряду Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських держадміністрацій.

Але, відповідачем КМДА такого порядку не введено, а замість комунальних підприємств (виконавців послуг) незаконним перерозподілом коштів і з порушенням режиму розподільчого рахунку займається третя особа КП ГІОЦ на підставі оскаржуваного РКМДА № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» під виглядом «єдиного розрахункового центру», про що представник останнього так прямо і вказує у своїх запереченнях.

Крім того, з листування з КП «Липкижитлосервіс» вбачається, що саме третя особа КП ГІОЦ виконує розрахунки тарифів на житлово-комунальні послуги замість виконавців/виробників послуг (а. с. 54-68). Отже, є очевидним, що незаконним встановленням (розрахунками) тарифів займається відповідач КП ГІОЦ, після цього він же і здійснює моніторинг розрахунків з порушенням законодавства про інформацію і на виконання розпоряджень КМДА, одне з яких є предметом оскарження.

У цій частині суд відмовився досліджувати доказ того, що виконавці послуг у м. Києві, які мають підготувати і укласти зі мною Договір про надання житлово-комунальних послуг не визначені, а постановою Шевченківського райсуду м. Києва № 2а-1405/06 від 25.05.2006 р., залишеною без змін ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 22.01.2007 р. (а. с. 30-36) визнано невідповідним законодавству та скасовано рішення Київської міської ради від 24 листопада 2005 року № 427/2888 «Про визначення виконавців житлово-комунальних послуг у житловому фонді комунальної власності територіальної громади м. Києва»; зобов'язано виконавчий орган Київської міської ради – Київську міську державну адміністрацію негайно прийняти розпорядження про визначення виконавців житлово-комунальних послуг для мешканців багатоквартирних будинків згідно з Порядком, затвердженим Наказом Держжитлокомунгоспу України 25.04.2005 р. № 60 та зареєстрованим в Міністерстві юстиції України 19.05.2005 за № 541/10281; зобов'язано Київську міську державну адміністрацію забезпечити дотримання балансоутримувачами житлового фонду м. Києва вимог ст. 29 Закону України «Про житлово-комунальні послуги» щодо укладення зі споживачами – мешканцями багатоквартирних будинків Типових договорів про надання житлово-комунальних послуг, затверджених постановами Кабінету Міністрів України № 630 від 21.07.2005 та № 560 від 12.07.2005. Ухвалою Вищого адміністративного суду України № К-16719/10 від 29.04.2010 р. (у ЄДРСР № 9596119) відповідачу КМДА відмовлено у поновленні строку на касаційне оскарження вказаних судових рішень, а касаційну скаргу залишено без розгляду.

Вказане судове рішення відповідачем КМДА не виконано. Замість виконання рішення суду про визначення виконавців житлово-комунальних послуг, з якими я зобов'язаний відповідно до вимог Закону «Про житлово-комунальні послуги» укласти підготовлені ними Типові договори і зазначити у них свої персональні дані (прізвище, адресу, особовий рахунок), при потуранні відповідача КМДА і на виконання його незаконного і нечинного РКМДА № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги», що оскаржується, у зазначеній сфері продовжується незаконна діяльність підпорядкованої йому третьої особи КП ГІОЦ, яка за своїм правовим статусом є комунальним підприємством (а. с. 107-108).

Таким чином, у розумінні п. 4 ч. 1 ст. 7 Закону «Про житлово-комунальні послуги» виконавці цих послуг не визначені; також з боку відповідача КМДА не забезпечено дотримання балансоутримувачами житлового фонду м. Києва вимог ст. 29 Закону України «Про житлово-комунальні послуги» щодо укладення зі споживачами – мешканцями багатоквартирних будинків Типових договорів. Не виконуючи зазначену постанову суду від 25.05.2006 р., відповідач КМДА таким чином продовжує сприяти незаконній діяльності третьої особи КП ГІОЦ, яка безпідставно розраховує тарифи, а потім через свої так звані «транзитні рахунки» і від свого імені нібито виконавця послуг «обробляє, розщеплює і перераховує» платежі населення, згідно п. 1.1.1. Договору № 294 від 02.01.2009 р. (а. с. 92-93). Ці «транзитні рахунки» у розумінні Інструкції про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку банків України, затвердженої постановою правління НБУ № 280 від 17.06.2004 р. є розподільчими рахунками 2603, але з нецільовим режимом використання: третя особа КП ГІОЦ утримує кошти з цих рахунків (0,5%, згідно пунктів 2.1. 2.3. Договору № 294) з подальшим їх перерахуванням на свій поточний рахунок.

Судом не надано жодної правової оцінки цій незаконній діяльності, яка здійснюється як на підставі оскаржуваного РКМДА № 478 від 15.04.1997 р., так і згаданого судом РКМДА № 80 від 27.01.1997 р., які грубо суперечать положенням Законів України «Про платіжні системи та переказ грошей в Україні», «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг», «Про банки і банківську діяльність», «Про житлово-комунальні послуги», «Про захист прав споживачів»; здійснюється без відповідних дозволів і ліцензій НБУ і Держфінпослуг (про що детально вказано у позові і

поясненнях) і без будь-яких договірних відносин між КП ГІОЦ і споживачами послуг. У цій частині судом також було грубо порушено вимоги ч. 9 ст. 171 КАС, якою визначенні особливості розгляду таких справ.

Відповідно до п. 12 ст. 16 Закону «Про місцеві державні адміністрації», місцеві державні адміністрації в межах, визначених Конституцією і законами України, здійснюють на відповідних територіях державний контроль за додержанням законодавства про державну таємницю та інформацію. Пунктом 3 ст. 18 передбачено, що відповідач КМДА отримує від усіх суб'єктів підприємницької діяльності незалежно від форм власності інформацію, передбачену актами законодавства для складання і виконання бюджету. Пунктом 3 ст. 28 визначено право відповідача КМДА одержувати відповідну статистичну інформацію та інші дані від державних органів і органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, політичних партій, громадських і релігійних організацій, підприємств, установ та організацій, їх філіалів і відділень незалежно від форм власності. Згідно ст. 38 керівники підприємств, установ та організацій незалежно від форм власності зобов'язані в десятиденний термін надавати на вимогу голови місцевої державної адміністрації необхідну інформацію у межах, визначених законом.

Таким чином, законодавством не передбачено одержання відповідачем КМДА чи підпорядкованою йому третьою особою КП ГІОЦ інформації, яка віднесена до особистих персоналізованих даних громадян і створення баз даних квартиронаймачів без згоди самих громадян. Причому надаватися така інформація може тільки у межах, визначених законом – у даному випадку Законом «Про інформацію», зокрема його ст. 23 (в редакції на час звернення до суду).

Постановою Київського апеляційного адміністративного суду № 22а-5301/08 від 14.01.2009 р. (у ЄДРСР № 3307472) дії відповідача КМДА з 01.12.2006 р. при зміні тарифів на комунальні послуги визнані такими, що порушують, зокрема, пункт 6 ст. 6 Закону «Про житлово-комунальні послуги» (здійснення контролю цін/тарифів на житлово-комунальні послуги та моніторингу стану розрахунків за них). Зазначене у ЄДРСР рішення, на яке я посилався у поясненнях, судом на предмет порушень такими діями законодавства в інформаційній сфері не аналізувалося і було взагалі проігноровано.

На хибну думку суду першої інстанції третя особа КП ГІОЦ, виконуючи РКМДА № 478 від 15.04.1997 р. здійснює інформаційно-обчислювальні функції щодо житлово-комунальних послуг, виходячи з тих даних, що йому надає КП «Липкижитлосервіс». Але судом не надано ніякої правової оцінки тому факту, що на рахунок КП «Липкижитлосервіс» мною були сплачені гроші за житлово-комунальні послуги (а. с. 52-53), які жодним чином не були відображені КП ГІОЦ (а. с. 167, 185). Судом не з'ясовано – у чому саме в такому випадку полягала ця «інформаційно-обчислювальна функція»: куди поділися сплачені мною безпосередньо на рахунок балансоутримувача будинку гроші; яким чином вони обчислювалися, якщо не відображаються у «рахунках» КП ГІОЦ, а щодо суми «боргу» чи його відсутності не було зроблено актуалізації навіть під час розгляду справи. Спори по «господарському договору» за участю КП ГІОЦ, згідно його п. 4. 1. (а. с. 92-93) мають розглядатися Третейським судом при ВГО «Ліга юридичного захисту прав споживачів» (код ЄДРПОУ 26193918), засновником якого значиться Черновецький Леонід Михайлович (він же голова КМДА на час звернення до суду). Вказане дає підстави для висновку про збір підконтрольною відповідачу КМДА третьою особою КП ГІОЦ інформації про громадян для подальшого використання в особистих інтересах (наприклад для виборчих кампаній).

Судом правильно встановлено, що на підставі оскаржуваного РКМДА № 478 від 15.04.1997 р. і «господарських договорів» третя особа КП ГІОЦ роздруковує «рахунки» за ЖКП. Але, при цьому суд взагалі відмовився з'ясовувати: чи є інформація зазначена у цих «рахунках» моїми персональними даними; на якій правовій підставі ця інформація з

моїми персональними даними опинилася у розпорядженні третьої особи КП ГІОЦ і чи надавав я згоду на поширення такої інформації будь-якій іншій особі, крім виконавця послуг, з яким у мене має бути укладений договір, що повинен відповідати Типовому (про це вказано вище). Це вже не кажучи про те, що «рахунки» виставляє КП ГІОЦ саме від свого імені і з вказівкою свого рахунку (про що також зазначено вище).

Як вбачається з тексту іншого Договору № 2428 від 26.09.2008 р. між третьою особою КП ГІОЦ і КП «Липкижитлосервіс» (а. с. 90-91), його сторони є суб'єктами інформаційних відносин. Цим договором передбачено виконання робіт по наданню інформаційно-технологічного супроводження програмного забезпечення виконавця на персональний комп'ютер замовника з залученням спеціалістів виконавця КП ГІОЦ, за що згідно п. 3.1. і Додатку № 1 також стягуються кошти (розмір їх невідомий, бо Додатку № 1 у матеріалах справи немає; але вказані гроші очевидно теж незаконно включені у тарифи на ЖКП). У такий спосіб інформація про мене поширюється від балансоутримувача КП «Липкижитлосервіс» серед невизначеного кола осіб (зокрема спеціалістів КП ГІОЦ), які, судячи з п. 2.3.1. цього Договору мають безперешкодний доступ до персоніфікованих даних громадян і забезпечують задачу друкування рахунків після їх автоматизованої обробки. Далі інформація (у вигляді готових рахунків з персональними даними громадян) продовжує поширюватися серед невизначеного кола осіб, які ці рахунки друкують, розповсюджують (розкидають) або мають можливість цю інформацію своїми очима побачити, що зокрема зафіксовано мною на фотографіях цього процесу, приєднаних до матеріалів справи (а. с. 39-48).

Крім того комунальне майно, а саме: два програмно-технічні комплекси та програмну компоненту «Доступ до бази даних комунальних платежів» з програмного комплексу «Нарахування та обробка платежів мешканців міста за надані комунальні послуги у житлово-експлуатаційних організаціях» були передані третьою особою КП ГІОЦ стороннім особам, що встановлено перевіркою Контрольно-ревізійного управління у м. Києві (а. с. 18-19), що очевидно мало наслідками поширення цієї бази з особовими рахунками громадян, їх прізвищами та адресами у вільному обігу у мережі Інтернет, з можливістю пошуку по цим даним (це предмет мого цивільного позову до КП ГІОЦ). Бази останніх актуалізацій, судячи з інтернет-оголошень, також можна придбати, але вже за гроші.

У витребуванні клопотанням від 09.08.2010 р. (а. с. 20) відповідних доказів судом питання було відкладено, після чого фактично по суті не вирішено (п. 2) або клопотання взагалі не було озвучене і розглянуто (п. 3), оскільки суддя Векуа Н. Г. намагаючись на замовлення відповідача КМДА якнайшвидше розвалити справу дуже квапилася закрити провадження по частині позовних вимог (а. с. 73-74).

Третя особа КП ГІОЦ не є банківською установою: у матеріалах справи відсутня копія банківської ліцензії і предметом діяльності, визначеної Статутом КП ГІОЦ не є робота з фінансами. Тим більш таким предметом статутної діяльності не є безпідставне фінансове посередництво, яке фактично ним здійснюється від свого імені. У розумінні положень Глави 74 ЦК України не існує ніяких моїх доручень, як споживача-платника за житлово-комунальні послуги по перерахуванню через третю особу КП ГІОЦ грошових коштів. Відповідно до ст. 511 ЦК України для мене, як третьої особи у зобов'язанні, жодних обов'язків не створюють правовідносини, що виникли між КП ГІОЦ і КМДА (згідно не оприлюдненого РКМДА № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги», яке до того ж не відповідає прийнятому Закону України «Про житлово-комунальні послуги»), а також правовідносини, владжені між КП ГІОЦ і КП «Липкижитлосервіс» (на підставі «господарських договорів», які є фактично договорами на здійснення посередницьких послуг у розумінні положень ч. 3 ст. 333 ГК).

У цій частині мої доводи судом взагалі не перевірялися, інакше б було потрібно давати правову оцінку правомірності «рахунків» від КП ГІОЦ і підстав для їх друкування (з усіма моїми персональними даними), що суддю Векуа Н. Г. не влаштовувало, бо в такому випадку не було б можливості якимось чином вигородити незаконну діяльність третьої особи КП ГІОЦ на виконання оскаржуваного РКМДА № 478 від 15.04.1997 р.

Незрозуміло чим керувався суд, встановивши, що направлення рахунків споживачам здійснюється саме КП «Липкижитлосервіс» – жодні докази цього у матеріалах справи відсутні (є лише договір з КП ГІОЦ про роздруківку цих рахунків). Осіб, які здійснюють поширення інформації про мою особу (вказаної у рахунках) у під'їзді будинку (а. с. 39-48) суд встановити не намагався, хоча є очевидним, що з місця роздруківки вони мають бути якимось чином доставленими до мого будинку. У частині поширення інформації про мою особу шляхом передачі з боку КП ГІОЦ до статуту АТ «Українська сервісна карта» комунального майна, а саме: двох програмно-технічних комплексів та програмної компоненти «Доступ до бази даних комунальних платежів» з відповідного програмного комплексу, що встановлено Контрольно-ревізійним управлінням у м. Києві (а. с. 18-19) суд взагалі не встановлював і не досліджував обставини, оскільки, як підкреслено вище, без будь-якого обґрунтування відмовив мені у витребуванні доказу: акту перевірки КРУ, до якого я не маю доступу (а. с. 38). Є очевидним, що така передача могла відбутися завдяки потуранню відповідача КМДА, оскільки база даних наймачів житлового фонду м. Києва не могла бути створеною (а далі переданою стороннім особам), якби не існування оскаржуваного РКМДА № 478 від 15.04.1997 р. Тим самим судом було унеможливлено встановлення фактичних обставин справи.

Не відповідає вимогам закону висновок суду про те, що оскаржуване РКМДА № 478 від 15.04.1997 р. «вирішує господарські питання щодо виконання державними органами своїх функцій». Вказане свідчить про абсолютну некомпетентність суду і повне нерозуміння положень чинного законодавства.

Держава, органи державної влади та органи місцевого самоврядування не є суб'єктами господарювання. Господарська компетенція органів державної влади та органів місцевого самоврядування реалізується від імені відповідної державної чи комунальної установи. Безпосередня участь держави, органів державної влади та органів місцевого самоврядування у господарській діяльності може здійснюватися лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією та законами України (ст. 8 ГК). З цього випливає, що акт КМДА не відповідає ст. ст. 19, 32, 57 Конституції.

Як підкреслювалося вище, плата за житлово-комунальні послуги може здійснюватися споживачем згідно укладеного між ним і виконавцем послуг договору, який має відповідати Типовому. Виключно виконавцю цих послуг мають бути відомими персональні дані споживача, які зазначаються у цьому договорі. Проте виконавці цих послуг відповідачем КМДА не визначені (а. с. 30-36); ніякого контролю забезпечення дотримання балансоутримувачами житлового фонду м. Києва вимог ст. 29 Закону України «Про житлово-комунальні послуги» щодо укладення зі споживачами – мешканцями багатоквартирних будинків Типових договорів про надання житлово-комунальних послуг, затверджених постановами Кабінету Міністрів України не відбувається, оскільки відповідач КМДА є особисто зацікавленою особою в існуванні прихованих поборів зі споживачів, які відбуваються у вигляді посередницької комісії за так зване «розщеплення» їх платежів підпорядкованою йому третьою особою КП ГІОЦ.

Так само не прийнято судом до уваги порушення публічного порядку укладеними договорами між третьою особою КП ГІОЦ і КП «Липкижитлосервіс» (ст. 228 ЦК України), а відтак і їх нікчемності. Ці договірні зобов'язання між третьою особою КП ГІОЦ і КП «Липкижитлосервіс» для мене, як третьої особи не створюють ніяких обов'язків (ст. 511 ЦК України), але породжують права, зокрема право на позов про захист особистого

немайнового права шляхом скасування РКМДА № 478 від 15.04.1997 р., на підставі якого відбувається і яким обґрунтовується вся перелічена незаконна діяльність, внаслідок якої третій особі КП ГІОЦ стали відомими мої персональні дані.

Ці «господарські договори» за участю третьої особи КП ГІОЦ порушують публічний порядок (ст. 228 ЦК України), а тому не можуть братися судом до уваги як докази, згідно ч. 3 ст. 70 КАС України. Правочин, який порушує публічний порядок, є нікчемним (ч. 2 ст. 228 ЦК України). Правочин, що обмежує можливість фізичної особи мати не заборонені законом цивільні права та обов'язки, є нікчемним (ч. 1 ст. 27 ЦК України). Згідно ч. 2 ст. 215 ЦК України недійсним є правочин, якщо його недійсність встановлена законом (нікчемний правочин). У цьому разі визнання такого правочину недійсним судом не вимагається.

Пославшись оскаржуваною постановою на ст. 3 Закону «Про інформацію» і нібито проведений «аналіз» цього законодавчого акту, судом умисно проігноровані положення ст. 32 Конституції, ст. 23 Закону «Про інформацію» (з її тлумаченням судом конституційної юрисдикції по «справі Устименка»), на які я прямо посилався в обґрунтування своїх вимог позовом і поясненнями до нього, хоча зі змісту оскаржуваної постанови вбачається, що я нібито взагалі не вказував на ці норми матеріального права.

Третьою особою КП ГІОЦ у запереченнях спотворено сутність ст. 30 Закону України «Про інформацію», вже з назви якої вбачається, що інформація виробничого характеру є інформацією з обмеженим доступом (а «виробничої інформації» не існує взагалі). Таку інформацію про мене КП ГІОЦ міг отримати, по-перше тільки після моєї попередньої згоди і для законно встановленої мети її використання (ст. ст. 23, 30), а по-друге режим доступу до неї КП ГІОЦ може визначати, тільки якщо вона (інформація) не порушує передбаченої законом таємниці. Обіг же конфіденційної інформації, згідно ст. 30 визначається за умови додержання вимог, встановлених цим Законом, а отже і вимог статті 23 з її офіційним тлумаченням судом конституційної юрисдикції по справі Устименка.

При цьому суддя Векуа Н. Г. вперто проігнорувала також і той факт, що третя особа КП ГІОЦ зразком «рахунку» за грудень 2010 р. фактично визнала обставину наявності в них до цього персональних даних громадян, а тому виключила з них прізвища осіб, яким ці «рахунки» виставляються (а. с. 180-181).

Взагалі ніякої правової оцінки судом не надано одержанню і зберіганню інформації про мою особу, як квартиронаймача (місця проживання) у базах даних КП ГІОЦ (а. с. 16, 17), які створювалися на виконання оскаржуваного РКМДА № 478 від 15.04.1997 р. Представник третьої особи КП ГІОЦ повідомив, що йому невідомо про існування у нього таких баз, хоча визнав, що ним виконуються усі розпорядження КМДА, а отже і виконуються пункт 5.2. РКМДА № 478 від 15.04.1997 р., пункт 2.2. РКМДА № 80 від 27.01.1997 р., якими було передбачено передачу таких баз КП ГІОЦ від житлово-комунальних організацій; ведення таких баз згідно пункту 3 РКМДА № 1029 від 25.07.2008 р. База даних квартиронаймачів м. Києва (більш ніж 900 тис. особових рахунків) з їх прізвищами і адресами, створена без будь-яких доказів у матеріалах справи її державної реєстрації (ст. 31 Закону «Про інформацію») чи технічного захисту (згідно Закону «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах» і Положення про технічний захист інформації в Україні, затвердженого Указом Президента № 1229/99 від 27.09.1999 р.).

Ці обставини судом не встановлювалися взагалі і відповідної оцінки в контексті позовних вимог ним не надавалося, хоча я ніякої згоди на включення інформації про себе до таких баз з моїми персональними даними нікому не надавав.

Показовою у цьому сенсі є судова практика припинення подібного роду незаконних дій влади, застосована постановою Черкаського окружного адміністративного суду від 16.06.2009 р., залишеною без змін ухвалою Київського апеляційного адміністративного суду від 02.06.2010 р. по справі № 2а-2176/09/2370.

Відповіддю на скаргу від 02.07.2010 р., де я просив КП ГІОЦ видалити інформацію про мене з баз даних, зокрема з веб-ресурсу www.personal-account.kiev.ua (а. с. 15), фактично визнано існування такої бази. Своєю відпискою від 16.07.2010 р. (а. с. 16) третя особа КП ГІОЦ всупереч ст. 23 Закону «Про інформацію» стверджувала, що моя адреса не є інформацією про мою особу, а насправді є публічною інформацією, а тому підстав для видалення такої інформації немає. Відписка отримана і від КП «Липкижитлосервіс» (а. с. 183). При цьому слід відзначити, що виключення інформації про мою особу з вказаного веб-ресурсу у спосіб, запропонований КП ГІОЦ його листом від 16.07.2010 р., призвів би до незаконного одержання КП ГІОЦ нових персональних даних про мене. Так, згідно тексту заяви, розміщеної на іншому веб-ресурсі КП ГІОЦ www.gioc-kmda.kiev.ua для цього потрібно додати копію паспорту (першої сторінки та сторінки з відміткою про реєстрацію). Тобто КП ГІОЦ таким чином одержує інформацію про мою дату народження, місце народження, зразок підпису і фотографію (що відтворюються на 1-ій сторінці паспорту і є згідно ст. 23 Закону «Про інформацію» персональними даними). Одержує також він і інформацію про моє місце реєстрації (яке може не співпадати з місцем проживання, де надаються житлово-комунальні послуги), а відтак незрозуміло, яке відношення має місце моєї реєстрації до місця надання житлово-комунальних послуг, які він нібито мені надає, виставляючи свої нікчемні «рахунки». Також залишається невідомим, які ще персональні дані без моєї згоди одержав КП ГІОЦ, оскільки дізнатися про це на веб-ресурсі www.personal-account.kiev.ua можливо тільки після надання йому адреси електронної пошти і номеру телефону (на сайті підкреслюється – що бажано мобільного). Чи законною є мета збирання таких відомостей КП ГІОЦ для того, щоб виключити інші відомості про мою особу – судом знов таки не досліджувалося, і правової оцінки цим очевидно протиправним діям не надавалося. Вказаний веб-ресурс належить саме КП ГІОЦ, проте судом не з'ясовано і не надано оцінки тому, яким чином і з якою метою персональні дані про мене опинилися у цій базі даних без моєї згоди. Судом не встановлено і не досліджено – чи є законною мета зберігання інформації про мене, чи дійсно відповідає вона моїм правам та інтересам і відповідно до якої норми закону.

Вище вже підкреслювалося, що використання інформації про мою особу відбувається всупереч моїм потребам чи бажанням, а лише внаслідок домовленостей між третьою особою КП ГІОЦ і «КП «Липкижитлосервіс», перший з яких ще й отримує за це грошові кошти, які вважає складовою тарифу на житлово-комунальні послуги. Проте я ніякої потреби у «рахунках» КП ГІОЦ не відчуваю: гроші за житлово-комунальні послуги мною сплачуються безпосередньо на рахунок КП «Липкижитлосервіс», який є належним суб'єктом права (балансоутримувачем) згідно Закону «Про житлово-комунальні послуги». У рахунках балансоутримувача я сам визначаю обсяг необхідної інформації: для цього мені достатньо приведення номеру особового рахунку. Ні про які єдині розрахункові рахунки балансоутримувача мені не відомо (а. с. 185); крім того такий банківський рахунок має буде вказано у договорі, що має відповідати Типовому, затвердженому відповідними постановами КМУ, проте відповідач КМДА не виконує постанови суду у відношенні балансоутримувачів будинків (а. с. 30-36).

Крім викладеного у позові, судом не надано оцінки моїм доводам, викладеним письмовими і усними поясненнями. Суд з'ясовував «господарські» правовідносини між КП ГІОЦ і КП «Липкижитлосервіс» і взагалі не прийшов до яких-небудь висновків відносно того, які ж правовідносини існують у відповідача КМДА зі мною, і згідно яких норм матеріального права вони мають право на таке існування.

З оскаржуваної постанови не вбачається, що інформація про мою особу при роздруківці «рахунків» КП ГІОЦ і в його базах даних квартиронаймачів, створених на виконання оскаржуваного РКМДА № 478 від 15.04.1997 р. збирається, зберігається, використовується і поширюється в інтересах національної безпеки, економічного

добробуту, моїх прав та свобод (згідно тлумачення рішенням КСУ № 5-зп від 30.10.1997 р.). Відтак, судом при розгляді справи не виконано завдання адміністративного судочинства: мої безумовні права, встановлені ст. 23 Закону «Про інформацію», а також Законом «Про захист персональних даних», що набрав чинності під часу розгляду справи жодним чином не захищені і не поновлені, а їх порушення суд «обґрунтував» виконанням «господарських договорів», укладених між КП ГІОЦ і КП «Липкижитлосервіс».

Таким чином суддя Векуа Н. Г. не надала належної правової оцінки наявним у справі доказам, доводам позову і поясненням (а. с. 77-84), які є доказами у розумінні ст. 69 КАС, чим порушила завдання адміністративного судочинства, визначені ч. 3 ст. 2 КАС.

Судом відмовлено у задоволенні заяви про відвід судді Векуа Н. Г. від 17.12.2010 р., після того як мені стала очевидною її упередженість і неприкрите виконання вказівок відповідача КМДА, направлених на розвал справи. Всупереч ст. 30 КАС 17.12.2010 р. заяву про відвід судді було залишено без розгляду з підстави початку «розгляду справи по суті», а потім 14.01.2011 р. (після моїх неодноразових нагадувань і заяв) КМДА було опубліковано газетне оголошення, як необхідний чинник для початку розгляду справи по суті, яке відбувалося 28.01.2011 р. Вказане свідчить про повне незнання суддею порядку адміністративного процесу. До того ж оголошення у газеті «Хрещатик» (а. с. 179) не містило дату, час і місце судового розгляду (трюк відповідача КМДА, неодноразово застосований в інших справах, як підстави для повернення справи на новий розгляд), на що я звертав увагу суду і що також було проігноровано.

Незаконні ухвали судді Векуа Н. Г. у частині закриття провадження по справі щодо вимоги визнання невідповідності оскаржуваного акту Конституції (з якої вбачається, що суддя Векуа Н. Г. взагалі не обізнана з Конституцією і повноваженнями суду конституційної юрисдикції); залишення позовних вимог без розгляду (судячи з технічного запису засідання 10.11.2010 р. суддя Векуа Н. Г. «вивчала» мої пояснення зі швидкістю 22 секунди на кожну з 8-ми сторінок з одночасним при цьому складанням тексту процесуальної ухвали); а також відмови у забезпеченні позову були мною оскаржені раніше з відповідними обґрунтуваннями порушень норм процесуального права і присяги судді (недотриманням строків розгляду справи, встановленими особливостями ст. 171 КАС).

Частиною 1 ст. 268 ЦК України встановлено, що позовна давність не поширюється на вимогу, що впливає із порушення особистих немайнових прав, крім випадків, встановлених законом.

Бажаю взяти участь у засіданні суду апеляційної інстанції.

На підставі викладеного, керуючись ч. 1 ст. 268 ЦК, статтями 2-13, 69, 72, 103, 160, 166, 171, 185, 186, 199, 202, 208 КАС України,

ПРОШУ:

зобов'язати відповідача опублікувати оголошення про апеляційний розгляд цієї справи, яке має відповідати вимогам частин 4, 5 статті 171 КАС України;

постанову Окружного адміністративного суду м. Києва від 28 січня 2011 р. скасувати, прийнявши нову постанову про задоволення позовних вимог у повному обсязі;

постановити окрему ухвалу до Вищої кваліфікаційної комісії суддів України і ради суддів адміністративних судів щодо необхідності перевірки відповідності судді Векуа Н. Г. займаній посаді і порушення з її боку присяги судді.

Додатки: копії скарги для сторін, квитанція держмита 3,40 грн.

13 лютого 2011 р.

/Апелянт Олійник Д. В./